

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1905-1907 : L
84:1 - 122**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

Käraste.

Tusen tack för breffet, du är mycket söt. Jag är inte något styggt jag heller och naturligtvis är jag litet öfversenssträngd, men detta med hjärtat lever inte på något tillfälligt utan det har varit så mycket länge, fastän det har blivit värre de sista par åren. Men tack på ett glas, det kan hålla hur länge som helst, om man inte handtkas ovarsamt med det, det är nå med mig också. Jag vet inte om, att jag är sjuk vanligtvis och det skall ingen annan heller behöva veta. Jag vet ingenting slämligare än de där hjärtlidandes nämniska, som ingenting tala. Jag tror att de ändå kan finnas genom att inte förstå sig vid annan sak, genom att hålla sig ordentligt till sitt arbete och inte förstå sitt hjärta vid många vanliga ting, som måste svika. Men när du, nu är det ju nå, att nämniska i vårt land lefa i feber för närvarande. Det skall göras nå mycket och förmanas och talas och skrivas och jag får bref eller telegram eller telefoni jämt om något som de vilja ha mig med om. Dessutom en värdighet med teygabref. Och jag har inte pengar och inte tid för närvarande utan jag måste svara nej, nej. Det är emot min natur att säga nej, jag riktigt blir sjuk af det och värst är det, då det gäller dig. Till dig har jag bara sagt nej hela våren och till sist när jag alldeles utlösen vid det och så tänkte jag ut det mest rann för att ändå en gång göra dig en glädje. Jag fick mycket andt, då du alls inte förstod. Jag tänkte, att jag håll på att råka i en konflikt mellan dig och min bok och konflikterna som äro nå onödiga som denna måste jag ha ett slut på. Jag tycker jag en gång har hört en saga som barer om en stor, stark jätte, som inte någode bräna nitte hjärta på sig utan bara öfvertrött det till en viss till förvaring. Du får inte tro, att jag kan råka i förbitelse för hvad som helst, men det är nå att du har nå mitt hjärta till förvaring och därför är det väl bäst att du vet, att det är skönt. Men det var inte ditt bref ursamt, det var Anna som och allt det andra som

lode sig tungt öfver mig. Du skall förlåta mig att jag oro-
at dig. Det var väl mest för att jag längtade nå efter ^{ett} gadt
hufvudsak. Och tänk aldrig på att du behöfver spara mig
num man sparar Otta för allt bedrövt. Det är absolut inte
näckigt. Måndag och Tisdag var jag mycket usel, men igår och
i dag har jag heutat mig. Jag ligger inte, ögon vet om något
men hjärtat bara värker och blodet rör sig inte. Tänk
genula människor snart feuti är och Rose inte lära sig att
vara att du är misshäjd. "Det går väl aldrig öfver". Och
det vill jag inte heller, att det skall,

Jag har nu på det står från Hultström om Baucier
och jag har funderat på ätskelligt. Jag tänker, att ditt förslag
blir bra, jag känner inte riktigt ihåg det, men det förefaller
teuligen ^{hvad det blir} viktigt, att herrarnas bidrag bli sämre än våra
Rau du vara viss om. Jag hoppas, att aldrig någon måtte föra
mig genom att ge mig en så tråkig present. Det är nästan
värre än Sjungbergs guldfält. Jag har i hoken en bekämpning
på Kullaberg, som är teuligen kärlig. Jag har medrat om jag
skulle sämra hönjan på denna. Och så har jag gjort i ordning
en saka för julkaarten om en ekerre och en tomt. Den är tre
och en half sida. Det vore ju något helt åtminstone, men den
är inte glänsande som stil. Jag har jämt presenter af Baucier
så att jag borde ge honom något igen. Malinquist har gjort
en liten karrelief af mig, så stor som ströket på niskan ut-
märker den består i bron 18 Rev. Den är ganska rätt
nu då den är liten, fastän något vackert blir det ju inte
af för Malinquist och mig ihop, men den är lik och heder-
lig och inte otreflig. Vore det möjligt att ge honom en sådan
i present?

Jag har sett i min ^{nyaste} stichel. Sjön Rallas Garniserats sjö eller
Tiberias' haf. Men Garniserat (det skapas nu så) är egentli-
gen namn på en berg.

För öfödigt vill jag vara säga om hela brevet, att du är
mycket nöd och att jag hoppas att allt skall gå bra så att vi
snart på nåkas - Din Selma -